

JOSEP
CORNELLA
I CANALS

Sant, Joan Alsina

Demà fa trenta anys que, a Xile, fou assassinat el capellà gironí Joan Alsina. Fou una víctima mes del cop d'estat que va encapçalar Augusto Pinochet. El fet d'haver conegut en Joan, gairebé d'escaïllimpantes, en unes colònies d'estiu m'ha fet molt sensible al seu testimoni de compromís amb l'Evangelí que el va dur fins al martiri.

SC que als primers temps del cristianisme el sol fet de morir màrtir ja era declaració de santedat per part del poble fidel. Quan una persona era assassinada per motiu del seu compromís amb la fe, era immediatament posada com a model i exemple a seguir. Avui això ha canviat, i la burocràcia eclesiàstica (tan lluny de la frescor evangèlica) s'entesta en llargs i costosos processos. Però al poble senzill aquest fet no li importa. En Joan es un testimoni de donació de vida. Pera molts, en Joan es ja un sant que tenim canònicat a l'interior dels nostres cora

Hi ha un text misteriós que en Joan Alsina va escriure, a corre-cuita, la vigília de la seva mort. Tenia consciència del que li esperava. Sempre porto al cor una frase d'ell que avui reproduïxo: «El Verb s'anava fent carn, i això no ho aguantem. És l'escàndol de la Creu. No ho hem aguantat mai. Respetarem totes las ideologies.... Mentre no gosin fer-se carn i realitat. Si gosen, en farem sang i carn trinxada».

Són paraules dures i de gran actualitat. Les ideologies son respectades si només queden en ideologies, si no actuen, si no es comprometen. A ningú pot preocupar llúida cerimònia de l'entrada del bisbe de Vic diumenge passat. La desfilada de mitres, malgrat sigui anacrònica, no fa trontollar consciències. Ni preocupa una processó de Corpus, mentre el significat de l'eucaristia resti tancat enmig de l'or i pedreria de la custodia, i el passem enmig de núvols d'encens. No preocupa l'ordre establert d'un missatge revolucionari que s'ha reclòs en unes normes específiques i un dret canònic.

Els poders fàctics no poden acceptar la veu profètica. En Joan, per fer-la palesa i dur-la a la practica en el seu servei als pobres, en va pagar les conseqüències. I es queja ho havia escrit als mateixos inicis del cristianisme l'apòstol Jaume: «La practica religiosa pura i sense taca als ulls de Déu es aquesta: visitar els orfes i les vídues quan els veus aclaparats, i guardar-te dels esquitxos del món».

«Havíem volgut posar vi nou en bots vells, i ens hem trobat sense bots i sense vi... de moment», es queixava en Joan en aquest darrer escrit. I nosaltres, els que trobem un sentit en el seu testimoni, desitgem que la seva veu i els seus fets profètics es facin sentir també aquí i avui.